

WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUISTRAT D'«EN PATUFET»

SECRET S DE T O C A D O R

Lady Pura Sutxa, era admirada arreu del desert per la seva gran distinció i formosura...

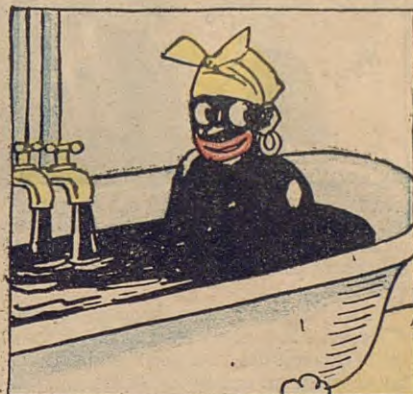
Lady Neus Taf-An-Hera, pregà a Lady Pura de revelar-li el secret de la seva perenne joventut.

Sut-xa es resolgué a revelar-lo: — En anar-me'n al llit m'unto la cara amb una pomada, que els europeus anomenen betum

i que absurdament ells empleen per a enllustrar les sabates.

Al matí, prenc un bany de tinta xina pura.

Després procuro llegir la premsa europea que parla de l'afer de Glozel, i naturalment, cada vegada m'hi veig més negra.

I, finalment, amb una borla de plomes de corb m'empolso el rostre amb pólvors de carbó d'Antracita legitima...

Heus ací com he lograt conservar sempre com una atzabetja el meu cutis llustrós, tan admirat.

MARGARIDA

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

(Segona part.)

Enterat don Magí de l'ocorregut, s'oferí a adoptar la petita Margarida, i previs els tràmits, les autoritats l'hi cediren. Don Magí i la seva esposa prodigaren les seves carícies i atencions a aquella pobra orfeneta que venia, amb l'encís de la seva infantesa, a alegrar aquella sorda casa, perquè es re-viscolés de la forta impressió rebuda. Mar-

garida, que llavors tenia uns tres anys, no trigà pas molt a sentir-se feliç en la seva confortable nova casa i amb aquells «papàs» de trinca que li havien brotat. I quan havien passat set o vuit anys ja hauria jurat que sempre havia viscut allí i que els seus pares eren don Magí i donya Elionor.

Donya Elionor estava per aquest temps

sempre amb un ai! a punt, perquè quan no tenia una cosa en tenia dues, i anà fent feix fins que Nostre Senyor la cridà a l'etern descans. Margarida es portà com una veritable filla, i com a tal també plorà la seva mort. Don Magí tingué en Margarida un veritable bàlsam; a tothora el distreia i procurava asserenar-lo, ço que li era ben fàcil

tan sols amb sa presència, que produïa el mateix efecte sedant que contemplar un cel ben blau i polit damunt d'un paisatge endressat.

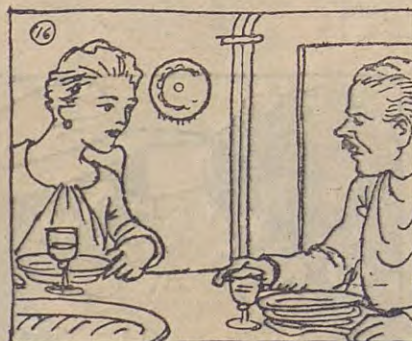
Amb Margarida anava de quant en quant a Virolai, i la formosa Margarida, en respirar la salabor del nostre mar, no podia evitar de sentir un crit de joia dintre seu, bar-

rejat al mateix temps amb una vaga tristesa. Li plaïa de passejar per la platja i fer preguntes als mariners. Un vailet escotorit que netejava unes paneres, li simpatitzà per la seva cara expressiva de bon noi. Mentre don Magí parlava en un grup de coneguts, Margarida anà entrant en conversa amb l'espavilat minyó, i parlant dels perills del

mar, el noi vingué a explicar el cas dramàtic ocorregut feia anys, a uns mariners, que no eren altres que els pares de Margarida... —Pobra nena!... quin horror, exclamà Margarida, sense sospitar que es compadria a si mateixa. Perquè al mas, segons consignava, tothom havia contribuït a fer fonedís l'origen de Margarida perquè don Magí i donya

Elionor havien volgut que Margarida els tingués sempre per vertaders pares. Un cop a la masia, Margarida explicà, impressionada, l'episodi que havia après del marineret, i don Magí, alarmat de què la nena pogués esbrinar qui n'era protagonista, es prometé no dur-la més a Virolai. Però no pogué evi-

tar que un dia Virolai vingués a Vilarosa: Uns mariners, passejant pel poble, en passar per davant del mas Tallada, digueren, assenyalant-lo:—Aquest és el mas on s'està com a pubilla la filla dels Gordis, que van morir ofegats.—Segurament no eren aquells els primers en fer semblants comentaris en

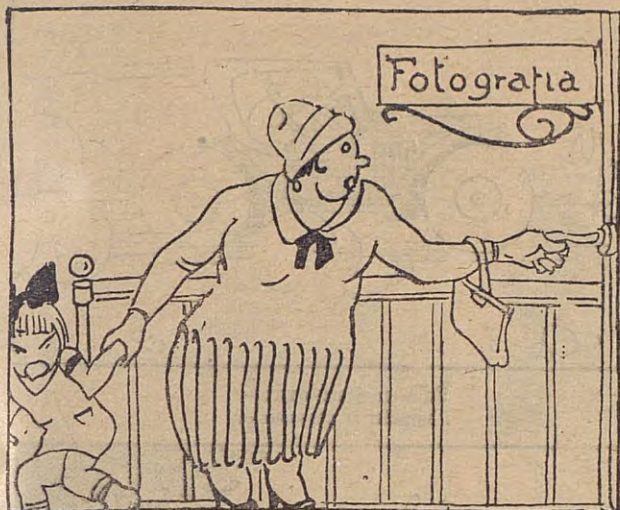

passar per davant el mas, però fou la primera vegada que arribaren a oïdes de Margarida, que coincidia a ésser darrera la finestra. Margarida caigué desmaiada, els mariners no en saberen res.

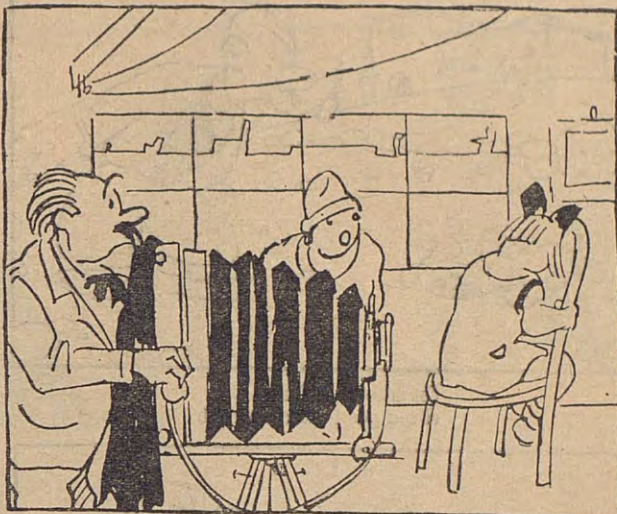
(Acabarà.)

LA RIALLA DIFÍCIL

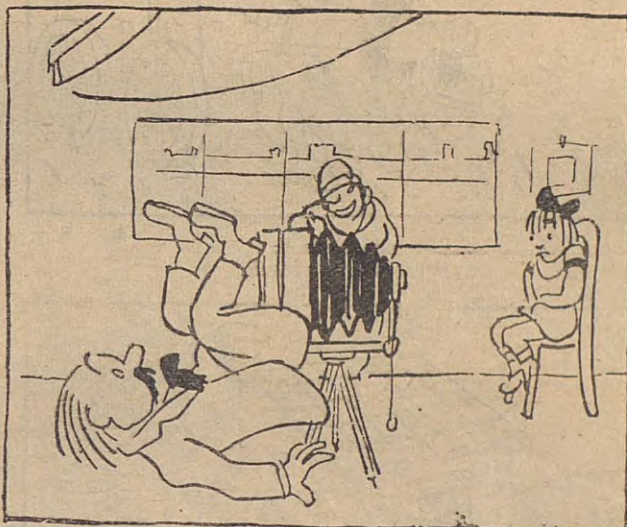
La senyora Ballejà
duu la nena a retratà.

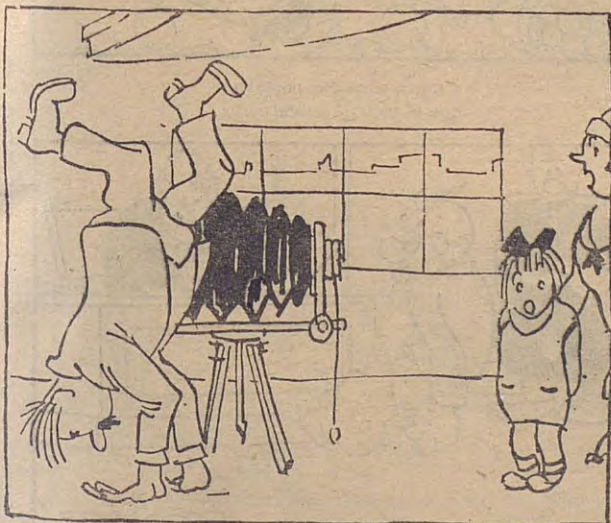
—Mira, nena, seu quieta
i fes una rialleta.

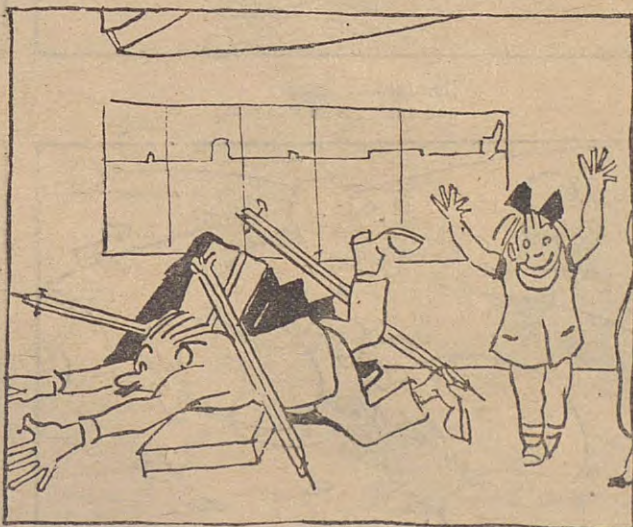
No riu amb el cascavell
ni tampoc amb un ocell.

Per veure si al fi riu ella
ara fa una tamborella.

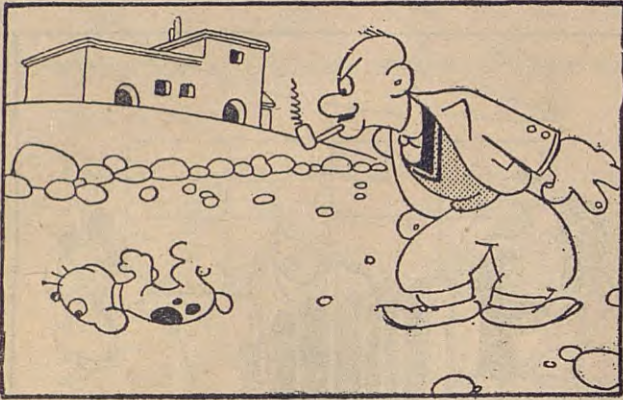
Mes, ni posant-se al revés
la nena hi vol saber res.

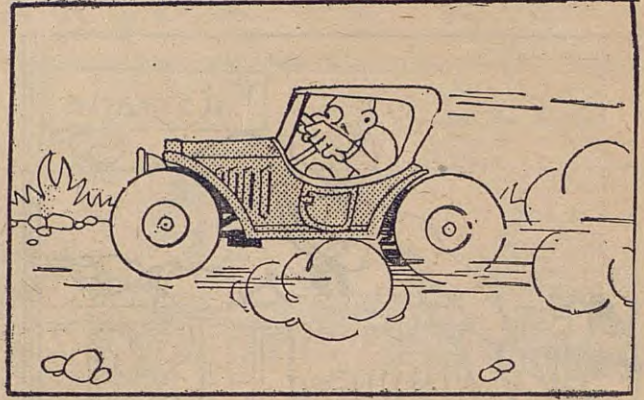
Al final, quan ha caigut,
llavors la nena ha rigüt.

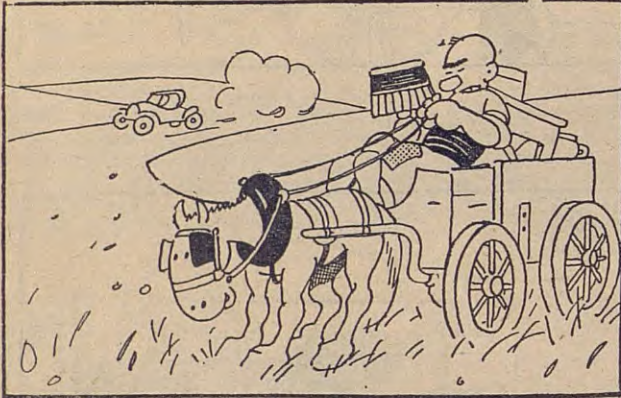
VENJANÇA FALLIDA

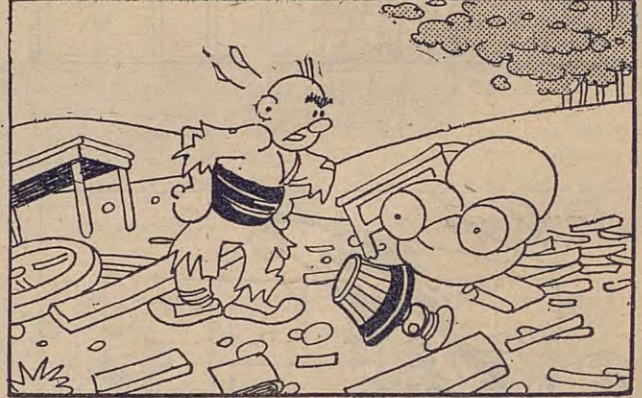
Un auto desenfrenat
el seu gos li ha assassinat

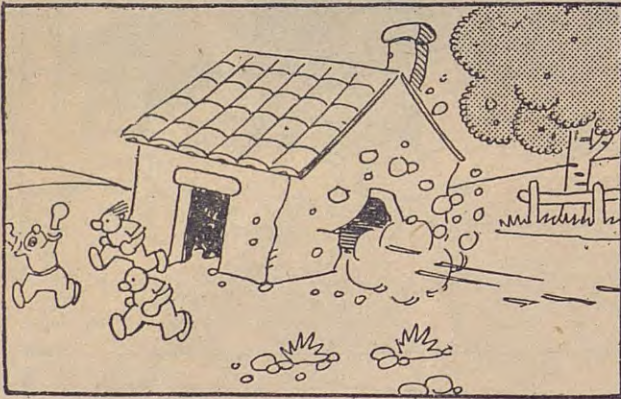
Puja en el seu carretó
i emprèn la persecució.

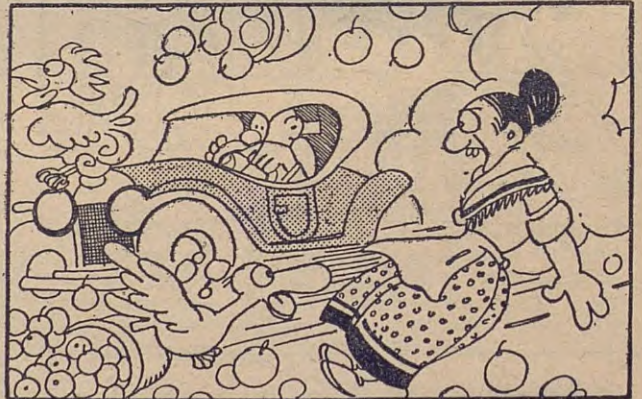
El recader de la Vall
fa pasturar son cavall.

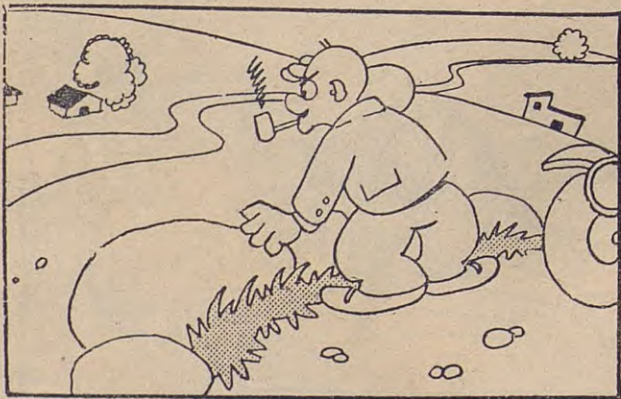
Quan en menys de mig segon
l'auto li fa un greu afront.

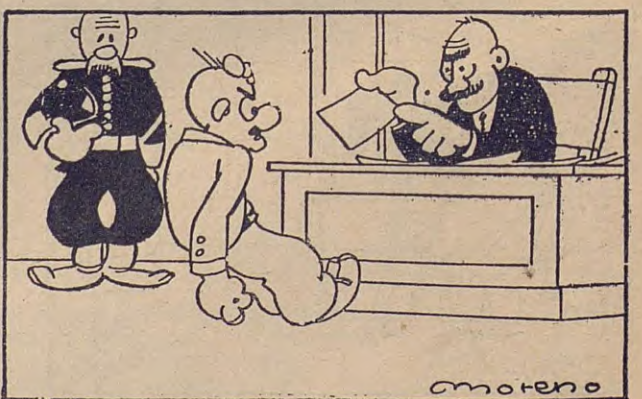
Duu tanta velocitat
que una casa ha travessat.

I tanta empenta portava
que el mercat desencolava.

Mes, no atrapa els matadós
del seu tan estimat gos.

Quan al jutge ho denuncià
ses destrosses li cobrà.

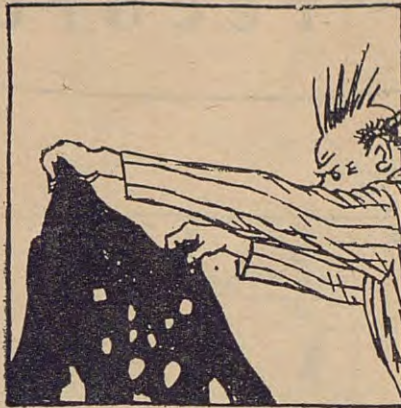
moteno

Les Històries de l'oncle Joan

Les arnes. — Si li sabia greu al meu amic Brugueroles no haver-se casat, mai dirieu per què era? Per les arnes! Aquestes malefiques bestioles tenien la virtut de treure'l de fòg. La vista d'una sola ja el tenia furios i malhumorat per tot el dia.

Cal reconèixer, però, que hi havia motiu. Cada canvi de temporada, en treure la roba del bagul, tenia un disgust. Sempre la trobava plena de forats, com una torradora de castanyes. I ¿qui en tenia la culpa? Les arnes, sempre les maleïdes arnes!

Calculeu, doncs, la seva satisfacció un dia que va passar pel davant d'una drogueria i va veure una bóta plena d'unes boles blanques amb un lletreret, que deia: «BALES DE NAFTALINA, INFAL·LIBLES CONTRA LES ARNES.»

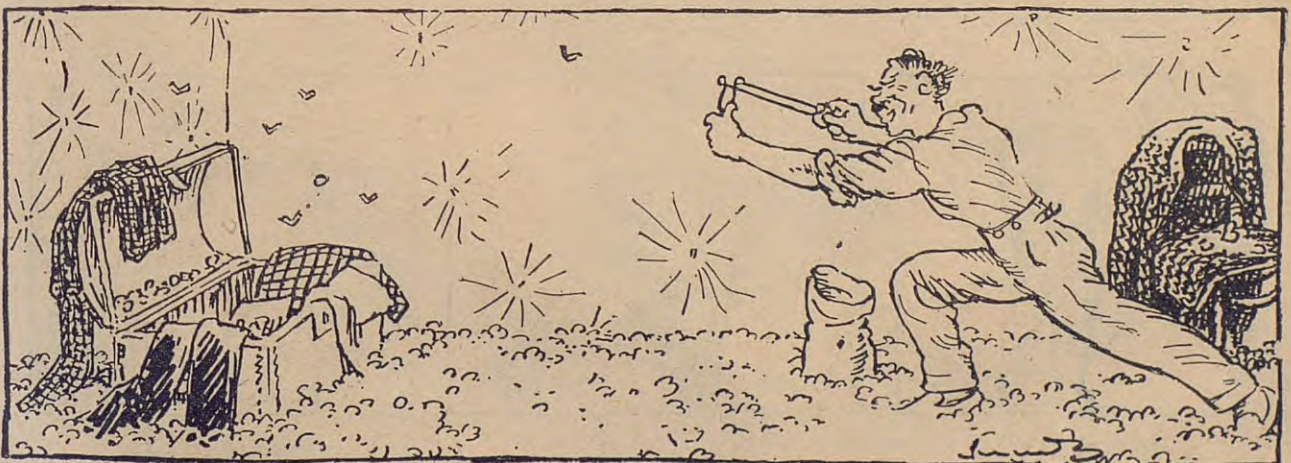
Entrà d'una revolada, i en demanar el dependent: «¿Quantes en posarem?» «No sé!» «¿En té gaires, d'arnes?» «Sí, moltes!» «Posem-n'hi, un quilo, doncs?» «Sí, sí, posi-me'n un quilo i facim bon pes!» «Serà servit, senyor.»

Al cap de dos o tres dies, en Brugueroles tornà a la botiga, amb expressió més aviat decebuda: «Me n'haurà de posar un quilo més.» «¿Que no li han resultat?» «Encara no; per això n'hi demano un altre quilo.» «Serà servit, senyor.»

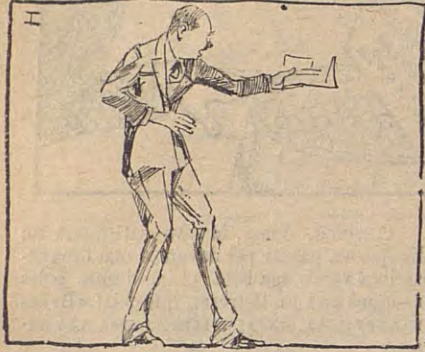
Encara no havien passat altres dos dies, el pobre amic tornà a presentar-se a la botiga. Aquesta vegada un llampec d'esperança brillava en els seus ulls: «Necessito un quilo més.» «Però, senyor, ¿com és que en compra tanta, de naftalina? Amb la tercera part n'hi hauria prou per acabar amb totes les arnes dels Encants!»

Aleshores en Brugueroles va contestar una cosa èpica, incomprensible, inefable, capaç de deixar parats i sense respir fins als que coneixem de temps la seva irreductible candidesa: — Veurà — va dir — al principi no n'encertava ni una; però ara m'he comprat un tira-gomes i ja començo a fer «blanco». Però cregui que és molt difícil i que per fer l'aprenentatge no es poden plànyer les municions.

El "record"

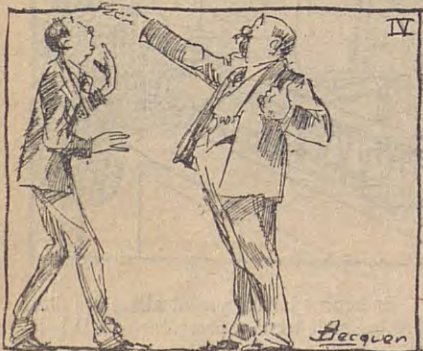
I
El senyor Pepet Marfà ha rebut una missiva dient que aviat arriba son amic americà.

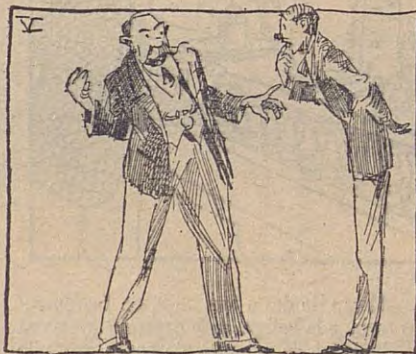
II
Ha anat a rebre'l al port i quasi bé no el coneix perquè està gras i vesteix elegant com un milord.

III
—I doncs, ¿què et duu per aquí?
—Ya verás, estoy cansat i decidi he reposat...
dic, reposar decidi.

IV
Per distreure'l, don Pepet el duu a veure Barcelona, però ell cap cosa troba bona, tot ho troba petitet.

V
—Psé!, esto és la Catedral! A Buenos Aires, n'hi hay una que és más alta que la luna. Allà tot és colossal!

VI
—La Gran Vía! ché compare! que esperansa! A Buenos Aires no n'hi hay pas pocs ni gaires de carrers més grans encara!

VII
—El Tibidabo! Què va! Allí tenim l'Aconcagua, que això parese un paragua si lo vas a compará.

VIII
A l'hora d'anar al llit don Peret un crane li posa per tal que li faci nosa abans de quedà adormit.

IX
—Amigo!, què serà això!
—Es' una xinxa, amic meu.
—Ah, en això sí que guanyen. No són tan grans allà, no!

El secret de l'olla

SENYORA Engràcia! Senyora Engràcia!

—¿Què passa, Senyora Tuies?

—Ai, corri, corri! El seu nen!...

—Què ha fet! Què té!

—Cuít, vingui! Ha ficat el cap dintre una olla i no el pot treure!

—Reina Santíssima! Ja vinc!

I tancant la porta del pis d'una revolada, la senyora Engràcia davalla les escales de quatre en quatre per acudir en socors del seu bordegàs.

—I ara! ¿com t'ho has fet això?

—Gu... guu... gu!

Aquests sons surten de dintre l'olla de terrissa on té ficat el cap el pobre xicot.

—Mare de Déu! ¿I com l'hi treurem, això?

—No ho sé pas, senyora Engràcia. Jo ja ho he provat tot mentre vostè baixava.

—Vejam, potser estirant.

—Gu... gu... güüü!—se sent de dintre la cassola.

—Potser si la trenquéssim,—proposa la senyora Tuies.

—Ai, no, pobret! ¿i si li féssim mal amb els trossos?

—Té raó; però una cosa o altra haurem de fer.

—Potser fent-li un forat per a la boca i un altre per als ulls...

—I ¿què en trauria?

—Què almenys s'hi veuria i podria enraonar i menjar.

—Però ¿sempre haurà de dur aquesta closca al cap?

—No hi veig altre remei.

—Gu... guu... gugú!—protesta, indignada, la veu de dintre de l'olla davant d'aquesta perspectiva poc falaguera.

—I bé, home, les olles no duren pas tota la vida. Un dia o altre es gastarà.

—I si no, prou que es trencarà sola quan el cap li creixi!

—Gugú... gugugú!

—¿Sap què podria fer, senyora Engràcia?

—Què sé jo, pobra de mi. Si ja em roda el cap!

—Porti'l a la Casa de socors i alla l'arreglaran en un moment.

—¿Vol dir que no li tallaran el cap? Miri que els metges, de seguida hi són, a tallar.

—Oh, no fóra essrany.

—Gu... guu... guguu!

—Calla, maco, calla, que ja et defensarà la teva mare. Anem, anem, vejam si hi troben remei!

I agafant el nano per una nansa de l'olla, la senyora Tuies se'n va a prendre el tramvia per anar a la Casa de socors.

—Senyora, els bultos paguen!

—Què bultos ni què diastres! Això és el meu fill i encara no té tres anys.

—Ai, l'àngeló! ¿I va néixer així? ¿Que és un mal d'herència??

—Calla, poca-solta! ¿No tinc prou pena, encara?

—I tal, senyora, i tal! Aquests cobradors no respecten res.

—Ja ho pot ben dir! Ves, burlar-se del meu angelet!

—I doncs, ¿què té? ¿que ho porta per ordre del metge?

—Ca, no senyora, és que hi ha ficat el cap i no el pot treure!

—Ai, pobret! ¿I ara haurà de viure així?

Cor de passatgers:

—Quina desgràcia!

—Ai, l'àngel de Déu!

—¿Ja ha provat estirant fort?

—No crec pas que l'hi puguin treure.

—¿I s'haurà de morir de gana?

—Gugú... gu... gugugú!

—Pobret!, que afamat deu estar!

—Tingui, senyora, aquí té un panet i xocolata; doni-li-ho.

—Però si no pot menjar res!

—Ai, infeliç! Calla, aquí duc una ampolla de llet, potser podrà beure.

—No pot ésser; té la boca massa endins de l'olla.

—Potser que el giréssim cap per avall i l'hi aboquéssim a dintre.

—¿I si li pugem les sangs al cap?

—Jo crec que el millor serà provar de treure-li l'olla fent alçaprem amb alguna cosa.

—Aquí hi ha un paraigües...

La punxa del paraigües és introduïda entre l'olla i la cara del xicot, i de dintre en surten nous esgarips.

—Gugüü... güü... gugugüü!

—Em sembla que li heu ficat la virolla al nas!

—Ai, el meu angelet! Deixin-lo tranquil! Ja el duc a la Casa de socors perquè li ho treguin.

—Ai, senyora! Fii's dels metges! Després li sabrà greu.

A la Casa de socors:

—S'haurà d'esperar, senyora, que hi ha un ferit greu i els metges estan ocupats.

—¿I si el meu fill es mor, mentrestant?

—Comenci a passar a la sala d'autòpsies, per si acàs.

—I ara, poca-solta!

—Doncs què vol que hi faci jo, senyora! Jo sóc un senzill mossò.

—I pensar que tinc la bugada en remull i encara he de tirar la pilota a l'olla! Ai, noi! Quan surtis d'aquí dins, com te les mesuraré!

—Gu... gu.. gugú!

Entra un altre mossò.

—¿Què és això?

—¿Que no ho veu? El meu fill que ha ficat el cap a l'olla!

—Ai, ail, ¿que ve de Núria?

—Vaja, un altre que està de broma!

—No, senyora; va seriós. Si vol, jo ho arreglo, això, sense tallar ni trencar. Si les meves criatures tot el dia ho estan fent!

—Vejam, provi-ho, doncs.

—Miri, veu?, es torça una mica així...

—Gugú... guul...

—...i ara fica un dit sota l'orella...

—Güüü... güüüü!

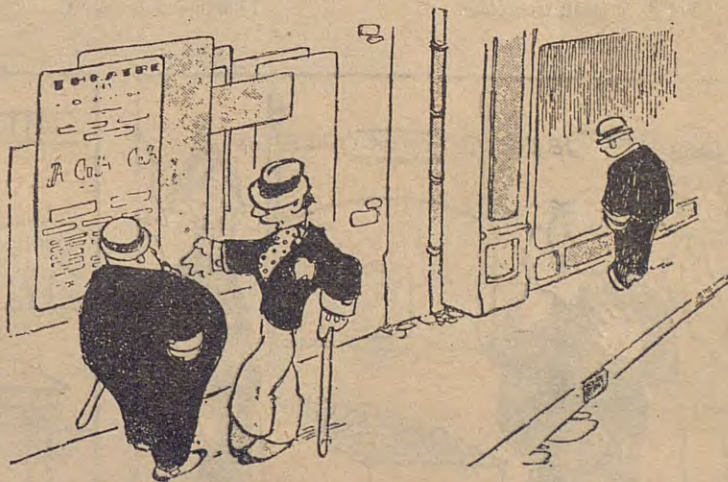
—...i ja està.

—Ai, gràcies a Déu! Fillet, fill!, ja està curat... Ai, Reina Santíssima! Si no és el meu! I tinc la bugada en remull i encara he de tirar la pilota a l'olla! Ai, quan atrapi la Tuies!...

El document

El baró de Rocabruna en sa cambra sol està assegut vora una taula on hi ha un gresol de tres flams. Al defora, el vent gemega els núvols arrabassant que semblen, en mig la fosca, fantasmes escabellats. La nit és trista i ombrívola: molt més trist el baró està assegut en l'ampla cambra amb la testa entre les mans. Silenciós plora i sanglota un document contemplant amb tanta atenció i fixesa que sembla l'ha fascinat. ¿De què es tracta? ¿Es tal vegada la lletra d'un rei alarb que li declara la guerra? ¿Es un document firmat pel comte de Barcelona que li pren sos drets feudals? ¿Es una prova palesa que un amic l'ha traïcionat? Ai, noi!, més trista és la cosa: el paper li dona espant perquè és el *compte del sastre i l'ha de pagar demà*.

P. E. P.

—Quan vaig estrenar el meu drama, el públic va assaltar les taquilles.

—¿I van lograr que els tornessin els quartos?

(De *Pèle Mêle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Poden no tenir diners,
però són grans financers.

Com que baixa la moneda
hi ha un pànic que tot ho enreda.

Al Banc el públic s'afua
i aviat s'hi fa gran cua.

Endebades en Balaga
crida: «Aquí a tothom es paga!»

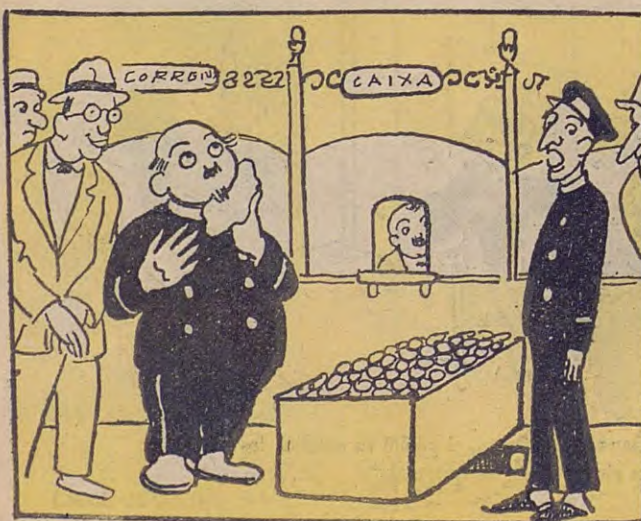
La gent no es vol esperar
i el Banc faran trontollar.

Una idea els ha acudit
i l'apliquen de seguit.

Omplen un caixó amb un munt
de papers i unces damunt.

Amb feina el van transportant
a través la sala gran.

Orient que tot allò és or
el públic ja perd la por.

La cua es desfà aviat
i el Banc ja queda salvat.